

Am Kanal mit der Brücke nahm Anton das Seil und schwang sich flink hinüber, die anderen hinterher. „Jetzt du!“ Arthur nahm seinen ganzen Mut zusammen, schnappte sich das Seil und sprang. Jedoch – platsch! – wie soll man sich bloß ohne richtige Pfoten an einem Seil festhalten? Kein Wunder, dass Arthur nicht auf der anderen Seite, sondern im Wasser landete. Im stinkenden, dreckigen Kanalwasser wohlgerckt. Knoblauch, Zahnpasta und Hundedreck. Zum Übelwerden. Ausgelacht und klitschnass stand er da, doch aufgeben, nein, aufgeben wollte Arthur ganz bestimmt nicht.

La canal Anton apucă sfoara și se balansă cu dibăcie peste el, ceilalți îl urmară. „Acum tu!“ Arthur își făcu curaj, înșfăcă sfoara și sări. Dar, buf! Cum să te ții cum trebuie de o sfoară, dacă nu ai lăbuțe adevărate? Nu e de mirare că Arthur nu a aterizat pe cealaltă parte, ci în apă. Dar atenție: în apă împruțită și murdară! Usturoi, pastă de dinți și căcuță de cățeluși. Să ți se facă greață, nu alta! Batjocorit și ud learcă stătea acolo, dar nici gând să renunțe, nu, Arthur nu voia sub nici o formă să renunțe.

